

Danmark her selvfølgelig vil staa Side om Side med andre civiliserede Stater, der siger: Offentlighed, naar en Mand skal dømmes, men ikke Offentlighed under Forundersøgelsen, thi det vilde være til Skade for hele vort Retssystem, saa forstaaer jeg ikke denne Udtalelse. Det er bekendt, at Retsplejelovens § 29 fastsætter, at Retsmøderne er offentlige, naar ikke en særlig Undtagelse findes, og en saadan Undtagelse findes jo ganske vist med Hensyn til visse Forhør paa Sagens allertidligste Stadium, paa det, der teknisk hedder Efterforskningens Stadium, hvor man efter Retsplejelovens § 810 holder Forhør for lukkede Døre, saa længe Sigtelse ikke er rettet mod en bestemt Person. Men allerede fra dette Tidspunkt gaar Forhørene normalt over til at holdes for aabne Døre. Derfor forstaaer jeg slet ikke den Udtalelse, som den højtærede Justitsminister her har fremsat, og den er saa meget mærkeligere, som det forekommer mig, at den staaer i Strid med tidligere Udtalelser af den højtærede Justitsminister. Imidlertid er det rigtigt, at der i enhver Rets sag, selv under den mest gennemførte Offentlighed, foreligger og nødvendigvis maa foreligge en hel Række af Ting, som ikke kommer frem for Offentligheden, der foreligger Rapporter, Notitser og Undersøgelser, som ikke kommer frem, og jeg tror, at den voldsomme Kritik, der fra visse Sider er rejst mod Bankkommissionen, i nogen Grad beror paa Ukendskab til, hvorledes det i Almindelighed gaar til og maa gaa til ved enhver Undersøgelse.

Det, jeg her har sagt, gælder de almindelige Forhold, men ved Bankkommissionen staaer vi jo overfor en Domstol, en Kommission af en ganske særlig Beskaffenhed, og, som jeg har sagt tidligere, jeg tror ikke, det kan nytte, at man vil forsøge at overføre de Betragtninger, som kan gælde for almindelige Retssager, fuldkommen slavisk paa den Undersøgelse, der her er foregaaet. Bankkommissionens Undersøgelse delte sig efter min Opfattelse i to Dele, en bankmæssig og en retslig Undersøgelse af de Forhold, som under den bankmæssige Undersøgelse fandtes egnede til kriminel Undersøgelse. Det Krav, man nu rejser om Offentlighed, forekommer mig at række langt ind i den bankmæssige Undersøgelse, og derfor tror jeg ikke, det har nogen Udsigt til at kunne gennemføres.

Saa kan man spørge: Men hvor bliver da Garantien af, Garantien for, at der i denne Sag intet stikkes under Stolen? Det har vi nemlig fra alle Sider været enige om, at der intet skulde stikkes under Stolen.

Her vil jeg først gøre en Bemærkning om den Maade, hvorpaa Kommissionen har udført sit Arbejde. Jeg skal ærligt erkende, at det vel nok har artet sig noget anderledes, end man egentlig tænkte sig, da Loven blev gennemført. Den blev jo gennemført i stor Hast og paa en saadan Maade, at det var meget vanskeligt fuldstændig at gøre sig klart, hvorledes denne Kommission vilde komme til at virke. Som det er fremhævet i Fortalen til Kommissionens Beretning, har der fundet en Deling af Arbejdet Sted, saaledes at denne Deling, der som nævnt faktisk allerede findes i Loven — en Deling mellem en bankmæssig og en retslig Undersøgelse —, har strakt sig helt op i Kommissionens Sammensætning. Kommissionen har egentlig praktisk set delt sig i to Udvalg, kunde man næsten sige, hvoraf det ene har behandlet den retslige Side, og det andet, bestaaende af de to bankkyndige Personer, har behandlet den bankmæssige Side af Sagen. Jeg maa erkende, at dette havde jeg egentlig ikke tænkt mig i sin Tid, men naar jeg stiller mig selv det Spørgsmaal, om det ikke var en rimelig og praktisk Maade at indrette sig paa, tror jeg, at jeg vil besvare dette Spørgsmaal med ja. Det var det sikkert. Kommissionen har utvivlsomt baaret sig fornuftigt ad ved at foretage denne Deling. Derimod er der et andet Punkt, hvor jeg mener, at Kommissionen har handlet paa en Maade, som ikke stemmer med Rigsdagens Forudsætninger, da den vedtog Loven. Jeg siger hermed til, at man praktisk talt holdt alle Forhør for aabne Døre. Jeg forstaaer, at Kommissionen og den Dommer, der sidder med Ansvaret for Undersøgelsen, kom ind herpaa, men jeg tror ikke, det var rigtigt. Jeg forstaaer det, fordi der ogsaa for en Dommer er noget, der hedder at „flygte ud i Offentligheden“ — et Udtryk, som er kendt fra tysk Politik —, og jeg tror, at det er noget saadant, der har ligget bagved, at man gennemførte alle disse Forhør som offentlige. Jeg tror, at den Dommer, der har siddet, og hvis Dygtighed og Upartiskhed ingen kan være i Tvivl om, paa Forhaand har villet afværge enhver Mistanke om, at der foregik noget forkert bag de lukkede Døre, at han vilde foregribe enhver Ytring af Utaalmodighed fra Offentlighedens Side ved at lade Forhørene foregaa for aabne Døre. Som sagt, jeg forstaaer alt dette fra Dommerens Side, men jeg tror, at han, samfundsmæssigt set havde handlet klogere, hvis han havde handlet i Overensstemmelse med det, der var Lovens Forudsætning, da den gik fra Rigsdagen, at disse Forhør i mange Til-